

ραν δυσκόλως συγκρατούμενη, ότι ούτε ένας από τους έχθρους των δεν διέφυγε τον φρικώδη θάνατον. Και υπό τύπον φιλικής συμβουλής, υπέβλεπον εις τους τρεις Πεζοναύτας, ότι έπρεπε να αναγγείλουν το δυστύχημα εις τας έγγωρίους αρχάς και να πιστοποιήσουν επίσημως τον θάνατον όλων των συντρόφων των.

Όταν έφθασαν εις το Μεδιάνον, είχαν την ευγένειαν να συνοδεύσουν τους νέους των φίλους μέχρι της οικίας του Άλκάρου. Έν τούτοις ο δημοτικός άρχων έφερε μερικάς δυσκολίας, όταν τώ ειπον να δώση πιστοποιητικόν, αντίταξας ότι τούτο ήτο όλως διόλου περιττόν, αφ' ου όλοι οι άποθανόντες ήσαν Γάλλοι. Άλλ' ο Μπρόουν ανέπτυξε τότε όλην του την ευγλωττίαν και έπεισε τον Ισπανόν ότι είχε συμφέρον να το κάμη, δια να μη παρεξηγηθή από τας γαλλικάς αρχάς, και δια να τον απαλλάξη μάλιστα του μεγάλου κόπου, προσεφέρθη να τω χρησιμεύση αυτός ως γραμματεύς και να λάβη τας καταθέσεις των Πεζοναυτών, ώστε ο δήμαρχος δεν θα είχε πλέον παρά να υπογράψη.

Ούτως ο Μπρόουν συνέταξε μόνος του την έκθεσιν, φροντίσας να την διασκευάση και να την συμπληρώση κατά το συμφέρον του, διότι παρέλειψε μόνον να αναφέρει μεταξύ των νεκρών τον Λουδοβίκον Νοαρμών, άπεναντίας δε ανέφερεν όνομαστί τον ίππότην Σαιν Ροκαντέν και τον Έπίτροπον Παλουάζον. Κατόπιν έκαμη πολλά αντίγραφα της έκθέσεως αυτής, τα εκύρωσε δια της υπογραφής και της σφραγίδος του άλκάρου, και ανέλαθεν ευγενώς να τα στείλη προς τους άρχηγούς των συνταγματών, εις τα όποια ανήκον οι φρονεθέντες.

Και τώρα οι κακούργοι είχαν πάλιν ό,τι άπητείτο δια τον σφετερισμόν της περιουσίας των Νοαρμών, ο δε Ρενώ, χάρις εις τα έγγραφα του Μπρόουν, ήδύνατο άπόβως να παρουσιασθή ως μαρκήσιος.

Άπεχαιρέτησαν τους Πεζοναύτας, καθυποχρεωμένους από την ευγένειαν εκείνων, των όποιων άκουσίως είχαν υποδοθήσθαι τα καταχθόνια σχέδια, και τους άφηκαν να εξακολουθήσουν τον δρόμον των. Ο Ρενώ και ο Μπρόουν έμειναν εις το χωρίον, δια να συσκεφθούν περί του πρακτέου και να αποφασίσουν πώς και πότε έπρεπε να επιστρέψουν εις την Γαλλίαν.

Ήρχισαν και πάλιν την συζήτησιν, και το περιεργον ήνε, ότι αυτήν την φοράν, μετά την επιτυχίαν, ή συζήτησις εξετραχύνθη εις φιλονεικίαν και εις έριδα δεινήν.

Ο Ρενώ έπειράχθη πολύ, διότι ο Μπρόουν έκρυψε τα έγγραφα εις το θυλάκιόν του, και όταν ο Ρενώ τού τα έ-

ζήτησεν, ο Άγγλος ισχυρίσθη ότι ήτν πολύ καλὰ φυλαγμένα. Τούτο έμαρτύρει μεγάλην έλλειψιν έμπιστοσύνης προς τον σύντροφον, και ο πρώην έπιστάτης παρπονέθη.

— Μίστερ Ρενώ, απήντησεν ο Μπρόουν, ελπέρ ποτε θυμωμένος, εμπορεύεσθαι να κάμετε ό τι θέλετε, αλλά τα έγγραφα αυτά δεν σας τα δίδω. Θα τα βάλω μαζί με τα άλλα, και θα τα έχω εγώ.

— Όμως ανήκουν και εις τους δύο μας !

— Δεν το άρνούμαι· αλλά αυτός δεν ήνε λόγος να σας τα δώσω. Προσέξτε καλά, διότι το παραμικρόν υποπτον κίνημα να κάμετε, θα σας τινάξω τα μυαλά... Όχι, δεν σας έμπιστεύομαι πλέον. Άπόψε θα κλειθώθω μόνος εις το δωμάτιόν μου, και αύριο το πρωί φεύγω δια την Γαλλίαν. Σεις είσθε ελεύθεροι να με συνοδεύσετε, ή να με αφήσετε να σας περιμένω εις το Παρίσι.

— Όχι, όχι, ανέκραξεν ο Ρενώ θα έλθω μαζί σας.

— Διά να προσέχετε τα έγγραφα ;

— Μάλιστα.

— Κάμετε όπως θέλετε. Καλή νύκτα σας !

Και ο Άγγλος, κλείσας την θύραν με όρμήν, εις το πρόσωπον του συνενόχου, ώχυρώθη εις το δωμάτιόν του. Προς στιγμήν ο Ρενώ έκέκθη να εκδύσθαι την θύραν· άλλ' ένθυμηθείς την άπειλήν του Μπρόουν, ήναγκάσθη να παραιτηθή του σχεδίου τούτου. Άπεφάσισε μόνον να μείνη εις το ξενοδοχείον, δια να παρεμποδίση ένδεχομένην δραπέτευσιν του Άγγλου. Έν τώ μεταξύ έσκέπτετο, μελαγχολικώτατος...

Κατόπιν εξήτησεν από τον ξενοδόχον ένα άνθρωπον κατάλληλον δια να υπάγη κάπου μίαν επιστολήν και να φέρη άπάντησιν. Ο άνθρωπος εύρέθη και ο Ρενώ, παραδώσας την επιστολήν, τώ έσύστησε να σπεύσθαι, διότι ή υπόθεσις ήτο σοβαρά και επείγουσα. Ο άνθρωπος ήπευσεν ένα των ήπων του ξενοδοχείου, απήλθε δρομικός, και μετά δύο ώρας επέστρεψε, κομιστής επιστολής, την όποιαν ένεχείρισεν εις τον Ρενώ.

Μόλις την ανέγνωσεν ο κακούργος άνέκτησεν όλην την ευθυμίαν του, και ήρχισε να όμιλή, να στελλεύεται και να πίνη με τον ξενοδόχον, ως ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου.

Άργά την νύκτα άπεφάσισε να υπάγη να κοιμηθή· αλλά χάριν περισσοτέρας ασφαλείας, έτυλίχθη μ' ένα σκέπασμα και εξηπλώθη απέξω από την θύραν του συνενόχου του...

Την πρωίαν, εις τας έξ, ο πρώην δικηγόρος ήνοιξε την θύραν του δωματου του και εύρε τον πιστόν του σύντροφον έτοιμον να αναχωρήση μαζί του.

Ο Άγγλος έφάνετο ευθυμότατος.

— Λοιπόν, μίστερ Ρενώ, είπε, φεύγομεν όριστικώς ;

— Έννοείται.

— Άλήθεια, μου ήλθε και μία ιδέα.

— Να μείνωμεν ; ήρώτησεν ο Ρενώ είρωνικώς.

— Όχι· δά, να φύγωμεν ακόμη πιο γρήγορα· δι' αυτό λέγω να μη εξακολουθήσωμεν τον δρόμον πεζή, αλλά αν θέλετε, να ένοικιάσωμεν ένα άμάξι.

— Ναί, ναί, θέλω, είπεν ο Ρενώ.

— Να παρακαλέσω λοιπόν τον ξενοδόχον ;

— Ά· όχι, ευχαριστώ· δεν έμπιστεύομαι κ' εγώ κανένα· μόνος μου θα εύρω άμάξι.

— Πολύ καλά. Και πότε ;

— Μετά μίαν ώραν.

— Σας περιμένω.

Ο Ρενώ εξήλθε κατευχαριστημένος, διότι είχε καιρόν μίαν ώραν, δια να πραγματοποιήσθαι τα νέα του μυστηριώδη σχέδια. Όπωσδήποτε, μετά πολλὰς έρεύνας, ανέκαλυψε μίαν άμαξαν και επέστρεψε θριαμβεύων εις το ξενοδοχείον.

Άλλ' εκεί τον έπερίμενε πολύ δυσάρεστος έκπληξις : Ο Μπρόουν είχε γίνη άφαντος !

Ο Ρενώ έγινε μανιώδης και του ήλθε να τα κάμη θάλασσα εις το ξενοδοχείον. Έν τούτοις έσκέφθη ώριμότερον, και μαθών παρά του ξενοδόχου ότι ο Άγγλος είχεν απέλθη πεζός, ήλπισεν ότι ήμπορούσε να τον φθάση, χάρις εις το άμάξι του.

Έξεκίνησεν αυτοστιγμεί, αλλά και πάλιν τον ανέμενεν άπογοήτευσις. Ο δρόμος ήτο τραχύς, άνηφορικός, και οι ήμίνοι έπροχώρουν βραδύτατα. Δεκάκις έσκέφθη να φύγη το άμάξι και να εξακολουθήσθαι τον δρόμον του πεζή, και δεκάκις το μετενόησεν. Ηρώτα παντού περί του Μπρόουν, αλλά ουδέμίαν πληροφορίαν έλάμβανεν. Άπελπίσθη !

Την νύκτα εστάθμευσεν εις μίαν παλαιάν αποθήκην, και έπεσε να κοιμηθή καταδυσχερημένος. Έκοιμάτο ήδη, βλέπων κάκιστα όνειρα, όταν εξύπνησεν εξαφνα και ήσθάνθη ότι τον δένουν και τον τραβούν έξω.

Και αρχάς ενόμισεν ότι έπεσεν εις καμμίαν παγίδα του Μπρόουν· άλλ' έπειτα είδεν, ότι συνελήφθη υπό γκουερίλας, άρχηγός της όποίας ήτο ο παλαιός του υπηρέτης Παύλος.

— Παύλε ! ! ανέκραξεν.

Ο Παύλος έπλησίασε και μετ' έκπλήξεως άνεγνώρισεν τον παλαιόν του αυθέντην. Διέταξε και τον έλυσαν άμέσως.

— Δεν μ' εγνώρισες ; ήρώτησεν ο Ρενώ.

— Όχι βέβαια !

— Σου έγγραφα όμως . . .

— Μάλιστα, αλλά δεν άπάντησα ά-

κόμη κανένα που να μοιάζη μ' εκείνον που μου έπεριγράφετε.

— Καλά. Μου κάμνετε μιά χάρι ;

— Αν ήνε με το άζημίωτο . . . Τι μου δίνετε ;

— Ένα πουγγί γεμάτο . . . Μά θα πές να το πάρης από την τσέπη του φίλου μου κ. Μπρόουν, που έφυγε χθές από το Μεδιάνο, για τη Γαλλία . . .

— Να τον σκοτώσω ;

— Όχι . . . να μού τον παραδώσης μονάχα, κ' εγώ τον σιγουρίζω.

— Πολύ καλά. Που ήνε ;

— Στείλε τους ανθρώπους σου να ψάξουν δεξιά και άριστερά, και θα τον εύρουν.

— Πολύ καλά.

Ο Παύλος έκραξε δύο γκουερίλλίους και τους εξέπεμψε με δλας τας απαιτουμένας οδηγίας.

Μετ' όλίγας ώρας οι άνιχνευταί ούτοι επέστρεψαν, αφ' ου, χάρις εις τας γνώριμίας των με τους χωρικούς των περιχώρων, κατώρθωσαν να ανακαλύθουν τα ίχνη του φυγάδου.

Άμέσως ή γκουερίλλα εκινήθη δια να τον αιχμαλωτίση, και δεν έσταμάτησε, παρά εις τον δρόμον, από τον όποιον ήτο βέβαιον ότι θα διήρχετο μετ' όλίγον ο Μπρόουν.

Οι γκουερίλλεροι εκρύβησαν εις το στενόν ενός όρους, όπισθεν πελωρίων κάκτων, και άνωθεν φοβερού κρημού. Η άγωνία του Ρενώ ήτο άπερίγραπτος, όσην ώραν έπερίμενε το θύμα του.

Επιτέλους ο Μπρόουν έφάνη, ακολουθούμενος υπό δύο είρωνικών οδηγών. Άμέσως επέπεσαν κατ' αυτού οι γκουερίλλεροι, τον έδεσαν και τον άπήγαγον. Οι οδηγοί έτράπησαν εις φυγήν.

— Έ, πώς σας φαίνεται αυτό, κύριε Μπρόουν ; ήρώτησεν ο Ρενώ, όταν του έπαρουσίασαν δεμένον τον δραπέτην.

— Όφείλω να όμολογήσω, απήντησεν ο Άγγλος, με θαυμαστήν άταραξίαν, ότι αυτήν την φοράν έπετύχατε. Άλλά και πάλιν σφάλμα κάμνετε, διότι χωρίς έμέ, δεν ή ήμπορέσετε να κατορθώσετε τίποτε !

— Αυτό πειά· θα το ίδουμε, ή μάλλον θα το ιδώ, διότι σεις δεν θα το ιδήτε !

Και εις έν νεύμα του Ρενώ, δύο έκ των ληστών ήρπασαν τον Μπρόουν από το κεφάλι και από τα πόδια, τον έταλάντευσαν όλίγον άνωθεν του κρημού και τον έσφενδόνισαν εις το κενόν.

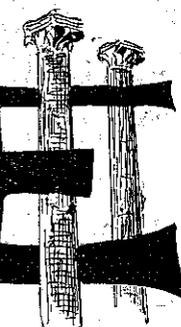
(Έπειτα το τέλος.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Είνε αυτό, σας βεβαίονω, Του Θεού το θέλημα, Νάχωμε το νου μας μόνο 'Στά καλά κ' ωφέλιμα.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Ο ΣΤΑΘΜΟΣ

ΛΕΓΑ, πριν τελειώση το έτος, να τελειώσωμεν τόν περίπατον της οδοϋ Πατησίων. Έλεγα να προφθάσω να σας ευχαριστήσω δια την προθυμίαν με την όποιαν με παρηκολούθησατε και φέτος, και δια τα τόσον κολακευτικά λόγια, τα όποια έγράψατε πολλάκις προς την Διάπλασιν δια τους Περιπάτους μου. Είμαι πολύ ευτυχής και υπερήφανος δια τούτο, άγαπητοί μου, ή δε πολύτιμος ένθάρρυνσίς σας θα μου δώση δύναμεις να εξακολουθήσω το έργον μου, το όποιον καθιστώ όλιγώτερον επίμονον ή άγάπη, με την όποιαν το περιβάλλετε.

Σας ευχαριστώ και πάλιν, άγαπητοί μου, και σας εύχομαι, επί τη ευκαιρία του έγγιζοντος νέου έτους, πάσαν προκοπήν και πάσαν ευτυχίαν.

ΠΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ΚΑΙ ΓΝΑΦΕΥΣ

(Κατά τον μύθον του Αίσώπου.)

Ένας καρβουνιάρης Λέει σε λευκαντή : —Μιά ιδέα μου ήθε, Γείτονα, σωστή.

Κ' επειδή μ' άρέσεις Και σε άγαπώ, Έλθα τώρ' άμέσως. Νά σου την είπω :

Γείτονά μου, άκρίβειας Έλθεν εποχή, Κ' είμαστε τεχνίτες. Και οι δύο πτωχοί...

Αν λοιπόν σε σπίτι Μείνωμ' ευθηνό Και συγκατοικύμε Δυό μαζί, φρονώ,

Ότι θα περνούμε Μιά ζωή καλή, Με οικονομία, Ευτυχώς πολύ.»

—Ναι . . . μ' ένα ήνε Φίλε, το κακό : Που με καρβουνιάρη Δεν συγκατοικώ !

Γιατί· σ' έχεις τέχνη Μαύρη και λερή, Κ' ή δουλειά μου, έέρεια, Είνε καθαρή.

Ό,τι εγώ λευκαίνω, Νήματα, πανιά, Σ'υ θα τα λερώνης Με την καρβουνιά !»

† Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

τούδε. Έδου μία έπαγγελία, την όποιαν νομίζω ότι είμπρω να κάμω, χωρίς κανένα κίνδυνον διαψεύσεως.

Άλλ' ο σκοπός μου δεν ήνε σήμερον να σας δώσω το πρόγραμμα των προσεχών μας συναντήσεων. Ήθελα μάλλον να έπωφεληθώ της ευκαιρίας, και να σας ευχαριστήσω δια την προθυμίαν με την όποιαν με παρηκολούθησατε και φέτος, και δια τα τόσον κολακευτικά λόγια, τα όποια έγράψατε πολλάκις προς την Διάπλασιν δια τους Περιπάτους μου. Είμαι πολύ ευτυχής και υπερήφανος δια τούτο, άγαπητοί μου, ή δε πολύτιμος ένθάρρυνσίς σας θα μου δώση δύναμεις να εξακολουθήσω το έργον μου, το όποιον καθιστώ όλιγώτερον επίμονον ή άγάπη, με την όποιαν το περιβάλλετε.

Σας ευχαριστώ και πάλιν, άγαπητοί μου, και σας εύχομαι, επί τη ευκαιρία του έγγιζοντος νέου έτους, πάσαν προκοπήν και πάσαν ευτυχίαν.

ΠΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ΚΑΙ ΓΝΑΦΕΥΣ

(Κατά τον μύθον του Αίσώπου.)

Ένας καρβουνιάρης Λέει σε λευκαντή : —Μιά ιδέα μου ήθε, Γείτονα, σωστή.

Κ' επειδή μ' άρέσεις Και σε άγαπώ, Έλθα τώρ' άμέσως. Νά σου την είπω :

Γείτονά μου, άκρίβειας Έλθεν εποχή, Κ' είμαστε τεχνίτες. Και οι δύο πτωχοί...

Αν λοιπόν σε σπίτι Μείνωμ' ευθηνό Και συγκατοικύμε Δυό μαζί, φρονώ,

Ότι θα περνούμε Μιά ζωή καλή, Με οικονομία, Ευτυχώς πολύ.»

—Ναι . . . μ' ένα ήνε Φίλε, το κακό : Που με καρβουνιάρη Δεν συγκατοικώ !

Γιατί· σ' έχεις τέχνη Μαύρη και λερή, Κ' ή δουλειά μου, έέρεια, Είνε καθαρή.

Ό,τι εγώ λευκαίνω, Νήματα, πανιά, Σ'υ θα τα λερώνης Με την καρβουνιά !»

† Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ

(Το βράθευθεν διήγημα του 60ου Διαγωνισμού.)

Κάτω από τή ράχη του βουνού, 'στο ώρατο ζωγραφιστό κατάλευκο χωριάδακι, που μέσα 'στην πρασινάδα του φαίνεται από μακρυά σαν μιὰ μικρούλα φωλίτσα, κατοικούσαν και τέσσερα παιδάκια, από δέκα έως δώδεκα χρόνων, που δλη τήν ώρα έτρεχαν και έπειζαν μαζί : ο Νίκος, ο Γιάννης, ο 'Αλέκος και ο Γεωργάκης.

Μιά μέρα αποφάσισαν να πάνε να ψαρέψουν 'στο μικρό ποτάμι, που περ-

'Επερίμεναν, έπερίμεναν... τίποτα!

νούσε κοντά 'στο χωριό των. 'Επ'ηραν τάγκιστριά τους, τὰ δολώματά τους, ένα καλαθάκι για τὰ ψάρια που θά έπιαναν, κ' έξεκίνησαν.

'Ηταν ώραία καλοκαιρινή αύγουλα, και τὰ παιδάκια κατέβαιναν χαρωπά τὸ μικρὸ μονοπάτι. Δεν είχε πολλή ώρα που βγήκε ὁ ήλιος, και τὰ φύλλα και τὰ δροσερά λουλουδάκια 'ήταν ακόμη καταστόλιστα από τὰ διαμαντάκια, που είχε σκορπίσει άπάνω τους ἡ νύκτα.

Σὲ λίγο έφθασαν 'στο ποτάμι, πέρασαν τὸ γεφύρι, κάθησαν 'στην αντίκρυνη όγθη τήν άνοικέντητη, έτοιμασαν τάγκιστρία τους, τὰ έρριξαν 'στο νερό, κ' έπερίμεναν.

Πέρνει τ' άγκίσρι του και φεύγει.

Φεύγει και αυτός.

Γύρω τους 'ήταν ήσυχία. Δεν άκουες παρά τὸ δροσερό και καθυρό νερό του ποταμιού, που έτρεχε τραγουδώντας άνάμεσα 'στα χόρτα και 'στα χαλικάκια, και τὸ γλυκὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, που έκαναν τήν πρωινή τους προσευχή.

—Τσιμπᾶ! φωνάζει έξαφνα ὁ 'Αλέκος, και τραβά τάγκιστρι του... 'Αλλά τὸ ψάρι δεν είχε πιασθῆ.

—Τσιμπᾶ! φωνάζει σὲ λίγο ὁ Νίκος, με τὸ ἴδιο κίνημα, και με τήν ἴδια άποτυχία.

'Επερίμεναν, έπερίμεναν... τίποτα!

Σηκώθηκε και ὁ 'Αλέκος.

'Επιτέλους ὁ Γιάννης άρχισε να χαμουριέται.

— Οὐφ! λέει, δεν μπορῶ πιά... βαρέθηκα... θά φύγω!

— Κάτσε, καίμενε, τοῦ λέει ὁ Γεωργάκης, ὁ μικρότερος άπ' ὄλους' κάτσε και, δε γίνεται, θά πιάσης κανένα.

— 'Οχι, ὄχι, δεν κάθουμαι πιά, έσκασα... αντίο σας!

Και σηκώνεται, πέρνει τ' άγκίστρι του και φεύγει.

"Ίστερ' από λίγο, άρχίζει τὰ χαμουρητά και ὁ Νίκος.

— Θά τάρήσω πιά, λέγει, γιατί βαρέθηκα κ' εγώ. Πά' να βρῶ τὸ Γιάννη.

Και φεύγει και αυτός.

— 'Ας τους και άς φύγουνε, λέει ὁ Γεωργάκης. 'Εμεῖς δεν είμαστε έτσι άνουπόμονοι, και θάχουμε τύχη' ε. 'Αλέκο;

Τὸ εἶπε, αλλά δεν το έκαμε. Πολλή ώρα δεν έπέρασε, και άρχισε και αυτός τή μουρμούρα.

— Δεν πιάνω κανένα... 'Ας πάω μιὰ στιγμή να ἰδῶ τί γίνονται οἱ άλλοι, και ξαναγυρίζω...

— Δεν λές καλλίτερα πῶς βαρέθηκες και σύ, και θέλεις να φύγης;

— Δεν βαρέθηκα, μά...

Τί μεγάλο και ώραίο ψάρι!

— Τί μὰ και ξεμά; Δεν είπες πῶς θά μείνης;

— Ναι, μά δεν μπορῶ πιά... έμούδιασα... έσκασα! Τί χρωστῶ εγώ να κάθωμαι 'δῶ πέρα να ψήνουμε 'στον ήλιο; Σάματις εἶνε και δροσιά; Νάταν ακόμα πρωί, να πῆ κανείς υποφέρεται. Μά τόσες ώρες που κάθουμαστε 'δῶ-χάμου, μεσημεριάσαμε πιά.

— Καλά λοιπόν, φύγε' εγώ θά μείνω μονάχος μου.

— Κάτσε και κάνε καλά. 'Αμ δε θά πιάσης ψάρια; θά νυχτώσης 'δῶ χάμω, και δεν θά έχης οὔτε λέπι.

Σηκώθηκε και ὁ 'Αλέκος, και πήγε και βρήκε τοὺς άλλους, που έπαιζαν 'στο

Τούβαλε κάτι 'στο χέρι

'ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'

'Ο αστυφύλακας έπιασε με κάθε του χέρι από ένα παιδί, κ'ί τα έπήγαινε 'στην 'Αστυνομία.

'Στὸ δρόμο, ὁ Φασουλάκης κλαίει και ὀδύρεται. 'Ο Μικέ, σαν κακό παιδί που εἶνε, γελᾶ και κυττάζει γύρω του με ύφος ὀλωσδιόλου άδιάντροπο. 'Ο Φασουλάκης ὄμως δεν κυττάζει καθόλου, οὔτε θέλει να τον κυττάζουν. 'Εχει τὰ χέρια 'στὰ μάτια, και τὸ καπέλο του χωμένο ὀσωβαθύτερα μπορούσε, σπὸ τή ντροπή του.

'Ο αστυφύλακας, που 'στην άρχή του έκανε τὸν αὐστηρό, άμα εἶδε τή μεγάλη του λύπη, άλλαξε τρόπο και άρχισε να του μιλή με καλωσύνη.

Τὸν έρώτησε πῶς εὔρεθη εἶτσι 'στο τράμ, και τότε ὁ Φασουλάκης τοῦ διηγήθηκε ὄλη του τήν ιστορία : πῶς έπήγε 'στο Πανηγύρι, αντί να πάγη 'στο σχολείο πῶς άδειασε ὄλο του τὸν κουμπαρά, πῶς εκάθησε 'στο ξύλινο ἄλογο, πόσο φοβήθηκε τὸν 'Αγγιάνθρωπο, πῶς έφαγε μιὰ γροθιά 'στο μάτι, και τὰ λοιπά, και τὰ λοιπά.

— Θά το ξανακάμης αυτό; θά το σκάσης άπ' τὸ σχολείο, για να πᾶς 'στο Πανηγύρι;

— 'Οχι, κύριε αστυφύλακα, ποτέ μου!

— Και άλλη φορὰ θάκούσης τίς συμβουλές του Μικέ;

— 'Οχι, ὄχι, ποτέ μου!

— Πῶς σε λένε, και ποῦ κάθουσαι;

— Με λένε Φασουλάκη, και κάθουμαι ὄδῳ Κυκλοδόρου ἀριθμὸς 0, 'στο σπίτι τῆς μητέρας μου.

Τότε ὁ καλὸς αστυφύλακας ξεκινᾶ για τήν ὄδον Κυκλοδόρου ἀριθμὸς 0, κρατῶντας από τὸ χέρι τὸν Φασουλάκη, και από τὸ αὐτὶ τὸν Μικέ.

— Παληόπαιδο! λέγει ἡ μητέρα του μόλις τον βλέπει τί 'έγινες τόσην ώρα; τί χάλια εἶνε αυτά;

— Συχώρεσέ με! συχώρεσέ με! δεν θά το ξανακάμω άλλη φορὰ! φωνάζει ὁ Φασουλάκης, και πέφτει 'στὰ πόδια τῆς μητέρας του γονατιστός.

'Η μητέρα βλέπει πόσο λυπημένο και μετανοημένο εἶνε τὸ παιδάκι τῆς, και του άνοίγει τήν άγκαλιά τῆς και το συγχωρεῖ.

Τώρα παιὰ ὁ Φασουλάκης δεν θά το ξανακάνη, και εἰς τὸ 'έξης θά εἶνε φρόνιμος, έπιμελής, και θάκούη πάντα τή μητέρα του.

Αὐτὸ θέλω και από σας, μικροί μου φίλοι, και να ἰδητε πάλι τί ώραία ιστορία που θά σας διηγηθῶ.

γεφυράκι. 'Από εκεί άρχισαν και οἱ τρεῖς να κυττάζουν τὸν Γεωργάκη και να τον γελῶνε. Μ' αὐτὸς δεν έμίλησε τίποτα παρά έσυλλογίστηκε: «'Ας τους να λένε ὅ,τι θέλουν. 'Εμένα μου λέει ἡ μάνα μου, πῶς ὀποιος έχει ὑπομονή, πάντα κερδισμένος βρίσκεται.»

Δεν έπρόφθασε να το πῆ, και νοιώθει να του τραβοῦν πρὸς τὰ κάτω τ' άγκίστρι, μά δυνατά.

— Τσιμπᾶ!

Με ὄση χαρὰ με τόση ὄρμη τὸ τραβᾶ πρὸς τὰ επάνω, και βγάζει ένα μεγάλο, μά τί μεγάλο και ώραίο ψάρι!

Τὸ έξαγιστρωσε με προσοχή, τῶρριξε 'στο καλαθάκι του, και σηκώθηκε να φύγη.

Τήν ἴδια στιγμή βλέπει μιὰ κυρία, που έσεργιανούσε.

'Ηταν ἡ καλή και πλούσια κυρία, που είχε ἔλθῃ από τὰς 'Αθήνας να περάση τὸ καλοκαίρι 'στο χωριάδακι.

Πηγαίνει κοντά τῆς και τῆς λέει ντροπαλά :

— Κυρία, μήπως θέλετε κανένα ψάρι;

'Η κυρία τον εκύτταξε, χαμογέλασε, πήρε τὸ ψάρι και τούβαλε κάτι 'στο χέρι.

'Ο Γεωργάκης δεν έπίστευε τὰ μάτια του. Μιὰ δραχμή!... μιὰ δραχμή 'ήταν ὄλη δική του!..

Εὐχαρίστησε μ' ὄλη του τήν καρδιά τήν καλή κυρία και έφυγε τρεχάτος.

Πόσα πράγματα μπορούσε ναγοράση με τή δραχμή εκείνη ἡ πτωχή του μητέρα! συλλογίζονταν τὸ δρόμο-δρόμο. Και οἱ άλλοι τρεῖς που 'στην άρχή τον περιγελοῦσαν, τώρα έστέκοντο σαν χάχιδες και τον εκύτταζαν με ζήλεια, εν ὄ τους έπλησίαζε χαρωπός.

ΚΑΡΑΒΙΝΑ, εἰῶν 15 3/4

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

'Η έργασία εἶνε τονωτικόν.

'Η έργασία εἶνε κατευναστικόν.

'Η έργασία εἶνε παρήγορος.

'Η έργασία εἶνε σύμβουλος.

'Η έργασία εἶνε ἡδονή.

'Η έργασία εἶνε τὸ άρτυμα πασῶν τῶν λοιπῶν ἡδονῶν.

Δύο ὄραι έργασίας, τήν πρωίαν, διαχύνονται, ὡς βάλλισμον, ἐπὶ τῆς ἡμέρας ὀλοκλήρου, και άρωματίζουν ὄλας τῆς τᾶς ὄρας.

Διὰ τοῦτο, ὀσάκις άκούω επαναλαμβανόμενον πανταχόθεν, ὅτι ὁ άνθρωπος εἶνε καταδικασμένος εἰς έργασίαν, άποκρίνομαι: 'Οχι! ὁ άνθρωπος εἶνε καταδικασμένος εἰς ζωήν, με τήν έργασίαν ὡς ἔλαφρον τι κήν περιπτῶσιν.

('Εκ τῶν τοῦ ακαδημαϊκοῦ Ε. ΛΕΓΚΟΥΒΕ)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδ. σελ. 405)

Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ λοχαγοῦ Οὐίλλης, κατὰ τὴν ἀριζὴν τοῦ εἰς τὸ χωρίον, ὅταν, διευθυνθεὶς εἰς τὴν βασιλικὴν κἀλύβην διὰ τὴν ἀσφάλειάν του, εὐρέθη αἴφνης ἐνώπιόν του γαλλικῆς οἰκογενείας. Ἄλλα μεγαλύτερα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἱατροῦ Λωμόνδου, ὅταν, μετὰ τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις, διεῖθε δυνατόν τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ συγχρόνως τὴν ἀμεσοῦ ὑθεσίαν τοῦ προσφιλοῦς του ἀσθενοῦς, — διότι τὸ ἐν ἐξῆρτᾶτο ἐκ τοῦ ἄλλου.

Ἄλλα καὶ ἄλλη ἐκπληξίς καὶ χαρὰ, ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα, ἀνέμενε τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον. Ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν, τὸ μὲν εἰς γαλλικὴν ἀτελεστάτην, τὸ δὲ εἰς ἀγγλικὴν ὄχι καλλιτέραν. Μετ' ὀλίγον ὁ ἱατρός, βαρυνθεὶς τὸν ὀμίλῳ χωρίς νὰ ἐννοεῖται, καὶ νὰ κούῃ χωρίς νὰ ἐννοῆ, ἔκραξε πρὸς βοήθειάν του τὸν Γεράρδον, ὁ ὁποῖος οὔτε στιγμὴν ἀπεμακρόνυτο, ὅπως καὶ ἡ Κοραλία, ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ λατρευτοῦ των πατρῶς.

— Σὲ παρακαλῶ, ἔλα εἰδῶ μὰ στιγμὴ νὰ μου κάμῃς τὸν διερμηνέα. Ὁ κύριος λοχαγὸς Οὐίλλης... Ὁ κύριος Γεράρδος Μασσαί...

— Μασσαί; ἐπανελάβεν ὁ ἀξιωματικός. Μήπως τυχὸν εἰσθε συγγενῆς τοῦ κ. Ἑρρίκου Μασσαί, μηχανικοῦ εἰς τὴν Κλαϊνδόρπην, τοῦ ὁποῖου ἡ μεγάλη μεταλλουργικὴ ἐφευρέσεις ἔκαμε τὸσον κρότον εἰς τὸ Τράνσβαλ;

— Εἶμαι ἀδελφὸς τοῦ! Ἄνεκραξεν ὁ Γεράρδος. Εἴθε βέβαιος, κύριε, εἰς εὐρίσκειται εἰς τὸ Τράνσβαλ; Ὡ, πητέ μου γρήγορα, εἰς εὐρίσκειται δι' αὐτόν! Εἴμεθα χωρισμένοι τώρα ἕνα ὀλόκληρον ἔτος!

— Εἶμαι εὐτυχῆς που εἶμπορῶ νὰ σας πληροφορήσω, εἰς κατοικεῖ εἰς τὴν Κλαϊνδόρπην, ὅπου τὸν εἶδα πρὸ δέκα μόλις ἡμερῶν. Εἶνε ἐγκατεστημένος ἐκεῖ μετὰ τὴν μητέρα του... Ἄλλα με συγχωρεῖτε πού σας τα λέγω τὸσον ἀποτόμως, προσέθεσεν ὁ Ἄγγλος, βλέπων τὴν ὠχρότητα, ἡ ὁποία κατεκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ Γεράρδου.

— Ὡ, ὄχι! ὄχι! εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Γιατρὸ μου, ἀγαπητέ μου γιατρέ, μπορεῖ κανεὶς νὰ τα πῆ αὐτὰ εἰς τὸν πατέρα; Δὲν θὰ τον βλάβῃ ἡ μεγάλη συγκίνησις;

— Ἀπεναντίας, ἡ χαρὰ θὰ τον ἱατρῶσει ἀμέσως, εἶπεν ὁ ἱατρός. Εἶνε τὸ μόνον φάρμακον, τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀνάγκην τὸ ἕζερα πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τοῦ τὸ δώσω... Τρέξε, τρέξε, Γεράρδε, καὶ δόσε του τὴν

μεγάλην εἰδήσιν... Σοῦ ἐγγυῶμαι, εἰ θὰ τον σώσῃ!

Μὲ τὴν συνήθη του λεπτότητα, ὁ ἱατρός ἔκρινον (εἰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κανεὶς, οὔτε αὐτὸς, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε παρῶν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ πατρῶς καὶ τῶν τέκνων του. Ἐμείνει λοιπὸν μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Οὐίλλης, διὰ νὰ τῷ ἐξηγήσῃ πῶς οἱ φίλοι του, καὶ αὐτὸς εὐρίσκοντο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ματαβέλων.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σας περιγράψω διὰ μακρῶν τὴν χαρὰν τοῦ κ. Μασσαί καὶ τῆς Κοραλίας, τὰ δάκρυα τῆς Μαργαρόνας καὶ τὴν βαθυτάτην εὐχαριστήσιν τοῦ Λεγκέν; τὴν ταχίστην ἀνάρρωσιν τοῦ ἀσθενοῦς; τὰς μετὰ τοῦ Οὐίλλης συνεννοήσεις πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν φειδῶν ἐξόδον τῆς μικρᾶς γαλλικῆς παροικίας; Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ Γολιάθ συμμετέχευ τῆς γενικῆς χαρᾶς καὶ ἐβάδιζε μεγαλοπρεπέστατα παρὰ τὴν μεγάλην ἀμάξαν, τὴν παραχωρηθείσαν ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Οὐίλλης διὰ τὸ ταξιδεῖον.

Μόνον οἱ Ματαβέλοι ἔδλεπον μετὰ λύπης τὴν ἀναχώρησιν ταύτην, διότι ἐνόουσι καλῶς τί ἔχαναν...

Εἶνε ἀκόμη ἀνάγκη νὰ σας περιγράψω τὴν θριαμβευτικὴν ἀριζὴν εἰς Κλαϊνδόρπην, μετὰ ἐξαήμερον εὐτυχῆς ταξείδιον, καὶ τὴν ὀριστικὴν συνένωσιν ὀλοκληροῦ τῆς οἰκογενείας, καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὑπερτάτην τῆς ἀνευρέσεως, καθ' ἣν στιγμὴν πλέον ἐνομιζοντο ἀμοιβαίως ὡς ἀπυλωτότες διαπαντός;

Ἄς τους ἀφίσωμεν μόνους εἰς τὴν ἄρρητον αὐτὴν ἀγαλλίσιν. Κανεὶς βέβηλος ὀρθαλμὸς ἀς μὴ ταραξῇ τὴν ἰερότητά της!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ.— ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα κέρδη τῆς σπουδαίας του ἐφευρέσεως, ὁ Ἑρρίκος Μασσαί εἶχεν ἀγοράσῃ διὰ τὴν μητέρα του ἕνα κομψότατον ἐξυλινὸν σπιτάκι, τὸ ὁποῖον κάποιος ἀηληπισμένος μεταλλευτὴς ἐπώλουσεν εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας του. Αἰ τοιοῦτου εἴδους κατοικίαι εἶνε αἱ μᾶλλον ἐκτιμώμεναι ἐν Ἀφρικῇ καὶ αἱ μᾶλλον δαπανηραὶ, διότι τὰ ξυλουργήματα εἶνε ἀκόμη ἀντικείμενα πολυτελείας διὰ τὰς νέας αὐτὰς χώρας. Τὰ ξύλινα σπιτάκια ἀποστέλλονται ἔτοιμα ἐντὸς μεγάλων κιβωτίων ἠριθμημένων, τὰ ὁποῖα περιέχουν τοὺς τοίχους, τὰς θύρας, τὴν στέγην, τὰ παράθυρα, μετὰ τοὺς ὀλοπίνακας, τὰ κλεῖθρα καὶ δια τῶν ἐν γένει τὰ ἐξαρτήματα. Δὲν μένει παρὰ ἡ σύνδεσις τῶν τεμαχίων καὶ ἡ ἐγκατάστασις, τὴν ὁποίαν ὁ πρῶτος τυχὸν ξυλουργὸς δύναται πλέον νὰ κάμῃ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου ἀγοραθεῖσα οἰκία ἦτο ἄνετος, εὐρύχωρος, ἐπιπλωμένη μετὰ ἀρκετὴν φιλοκαλίαν καὶ περικυκλου-

μένη ὑπὸ λαμπροῦ κήπου. Ἐδῶ ἡ συνενωθεῖσα οἰκογένεια διήγαγεν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας βίον ἀταράχου εἰρήνης καὶ ἀνεπέλου εὐτυχίας. Ὡραὶ ὀλοκληροῦς διήρχοντο διηγούμενοι ἀμοιβαίως τὰς περιπετείας των. Ὁ Γολιάθ ἐξηκολούθει νὰ κατέχη σημαντικὴν θέσιν εἰς τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον, καὶ ἦτο διασκεδαστικώτατος νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν Κοραλίαν νὰ ποτίζει καθ' ἑκάστην τὸν κηπὸν τῆς, ἀκολουθομένη παρὰ πόδα ὑπὸ τοῦ γιγαντιαίου της βοήθου. Μόλις ἐκενοῦτο τὸ ποτιστήριον, τὸ ἔπερε μετὰ τὴν προσοκίδα του, τὸ ἐγέμιζεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ τὸ ἐπανεφέρει προσεχτικώτατα. Κάθε πρῶτὸ ἑστέκετο ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Κοραλίας, περιμένων νάοιξῃ ἂν δὲ ἡ φίλη του ἴργοῦσε πολὺ νὰ ἐξυπνήσῃ, τότε ἔσειεν ἑλαφρῶς τὸν κισόν, ὁ ὁποῖος περιέβαλλε τὸ παράθυρόν της· διότι οὐδέποτε ἐδέχετο ἀπὸ ἄλλας, παρὰ ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνης, τὸ πρόγευμα τῶν ὀρίμων καρπῶν καὶ τῶν ἀλατισμένων παξιμασίων, τὰ ὁποῖα πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων παρασκευάζεν ἡ Μαργαρόνα, ἡ μᾶλλον ἡ κυρία Λεγκέν.

Ὁ κύριος Μασσαί εὐρίσκειτο εἰς τὸ στοιχεῖόν του, ἐν τῷ μέσῳ ὄλων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ἀγάπη τῷ ἦτο ἐπίσης ἀναγκασία, ὅσον καὶ ὁ ἀήρ, ἡ δὲ ὑγεία του εἶχεν ἀποκατασταθῆ τελείως. Ὁ Ἑρρίκος ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς μελέτας του. Ὁ ἱατρός Λωμόνδος καὶ ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ ἦσαν οἱ στενωτέρου οἰκογενειακοὶ φίλοι καὶ συννητῶντο εἰς τὴν ἐξοικὴν οἰκίαν καθεκάστην.

Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων, ὅπως ὄλη ἡ Κλαϊνδόρπη, ὅπως ὄλον τὸ Τράνσβαλ, καὶ οἱ φίλοι μὲς ὀμίλου πολὺ περὶ χρυσωρυχείων καὶ μεθόδων ἐκμεταλλεύσεως. Ἦτο τὸ σπουδαιότερον, ἂν ὄχι τὸ μόνον ζήτημα τοῦ τόπου, καὶ ἕκαστος ἦτο κεκορημένος ἐξ αὐτοῦ, ἐμπεποτισμένος χωρὶς νὰ θέλῃ, ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος.

Μίαν ἐσπέραν, προκειμένου λόγου, ὁ Γεράρδος ἀπετόλμησε νὰ ὀμιλήσῃ ἀνευλαβῶς περὶ τῶν μεταλλείων τῆς Κλαϊνδόρπης.

— Σὺς ἀκούω αἰώνως νὰ ὀμιλήτε περὶ μεθόδων, καὶ σας βλέπω νὰ καταβάλλετε ὑπερανθρώπους προσπαθείας διὰ νὰ βγάλετε ἀπὸ ἕνα τόννον ὀρυκτοῦ μερικὰ γραμμάρια χρυσοῦ περισσότερα ἀπὸ τὸν γείτονα σας, εἶπε μετὰ κάποιαν περιφρόνησιν. Φαίνεται ὅτι τὸ κουράκιον τῆς Κλαϊνδόρπης δὲν ἀξίζει τίποτε. Ἄν ἤμουν μεταλλευτὴς ἐξ ἐπαγγέλματος, δὲν θὰ ἔμενα εὐχαριστημένος μετὰ τὸσφ λίγο χρυσάρι. Ἐγὼ θὰ ἤθελα ἕνα μεταλλεῖον που νὰ βγάξῃ ὀλόκληρα χιλιόγραμμα χρυσοῦ ἀπὸ κάθε τόννον ὀρυκτοῦ, καὶ αὐτὸ χωρὶς νὰ κάμνω κανένα κόπον.

— Τόσα ξέρεις, τόσα λές, ἀπήντη-

σεν ὁ Ἑρρίκος. Πενήντα γραμμάρια χρυσοῦ, παιδί μου, διὰ κάθε τόννον ἀκκχαρίστου μεταλλεῖματος, εἶνε μὴ ἀναλογία σπανία καὶ ἐξαιρετικὴ...

— Πρὶ! ἔκαμεν ὁ Γεράρδος· ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε μηχανικός, οὔτε χημικός· ἀλλὰ τὸ δικό μου χρυσωρυχεῖον εἶνε πολὺ — πολὺ πλουσιώτερον ἀπὸ τὰ δικά σας.

— Μὰ τί; ἔχεις κανένα χρυσωρυχεῖον;

— Μὰ καθὼς φαίνεται!.. Καὶ μεταλλεῖον μὴν ἔχεις, ὄχι παῖξε — γέλασε!... Ἄν ἀμφισβῆσαι, ἴδου καὶ τὸ δείγμα.

Τούτο λέγων, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ τεμάχια τοῦ ὀρυκτοῦ, τὰ ὁποῖα εἶχε συλλέξῃ ἄλλοτε, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῶν Ρινοκέρων, — τεμάχια κουαρτῶν μετὰ φλέβας χρυσοῦ ἀμιγροῦς.

Ὁ Ἑρρίκος, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐνδιαφέρον ἐκινήθη ζωηρῶς, ἐξήτησεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του ὄλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀνακαλύψεως.

— Καὶ φρονεῖς, ὅτι καθ' ὄλον τὸ ὕψος τοῦ ὄρους ὑπάρχει φλέψ κουαρτίου, ὅμοια μετὰ τὸ δείγμα; ἠρώτησε μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως.

— Εἶμαι βεβαιότατος, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος. Τὸ εἶδα καλά, μόλις ἔκαμα ἕως πεντακάσια βήματα, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἦσαν ἀποτεθειμένα τὰ φήγματα. Τὴ φλέβα αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὴν ἴδῃ καὶ τυφλός· τὸσφ εἶνε ἄσπρη καὶ μεγάλη.

— Καὶ ξεύρεις νὰ βρῆς πάλι τὸ μέρος;

— Ἀκούς ἐκεῖ! τὸ ἐσημείωσα τὸσφ καλά! Ἀπέχει καμμία τρικυρία χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Γιατά.

— Ἄ, ναί, τοῦ Γιατά... Αὐτὸς ἡ κανένας τέτοιος θὰ ἐμπόδιζε κάπως τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἄς εἶνε ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε σπουδαῖον. Ποτὲ δὲν εἶδα μεταλλεῖμα πλουσιώτερον. Ἄν τὸ δείγμά σου δὲν ἀποτελῇ ἐξαίρεσιν, οὐ βεβαίω, Γεράρδε μου, εἰς ἔκαμες μίαν ἀνακάλυψιν πρώτης τάξεως.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνεκοίνωσε τὴν γνώμην του εἰς τὸν κ. Μασσαί, ὁ ὁποῖος τὴν παρεδέχθη, διότι πραγματικῶς τὰ δειγμάτων ἦσαν ἔξοχα.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ὁ κ. Μασσαί ἐσκέπετο νὰ ἐπισκεθῇ τὴν Πρετωρίαν, διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοὺς ἀνταποκριτὰς τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ ταξείδιον, διὰ νὰ πληροφορηθῇ διὰ ποιῶν μέσων ἠδύνατο νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ εὖρημα τοῦ Γεράρδου, τὸν ὁποῖον καὶ θὰ παρελάμβανε μετὰ του. Διὰ τὸ ταξείδιον ἐπρομηθεύθη ἐν κ α π - κ α ρ τ, ἀμάξιον ἐστεγασμένον, μετὰ δυνατοῦς τροχοῦ, συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἠτοιμάζοντο λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσων, ὅταν κατέφθασεν ὁ πλοίαρχος

Φρανκέρ, προφανῶς τεταραχμένος. — Θὰ σας ζητήσω μίαν μεγάλην χάριν, εἶπε πρὸς τὸν κύριον Μασσαί. Νὰ μοῦ δώσετε μὴ θέσι 'εἰς' ἀμάξι σας, μετὰ Πρετωρίας. Μετὰ καλεῖ ἐκεῖ κατέπειγούσα ὑπόθεσις καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον νὰ φθάσω γρηγορώτερα.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς! ἀνεκράξεν εὐκρινῶς ὁ κ. Μασσαί, ἐν ᾧ ὁ Γεράρδος ἐχοροπηθοῦσε, συλλογιζόμενος εἰς τὸ θὰ εἶχε τὸν ἀγαπητόν του πλοίαρχον συνταξιδιώτην.

Ὁ πλοίαρχος ἐμειδίασεν, ἀλλ' εἶχεν ἀκόμη τόσον ἀνήσυχον τὸ ὄφρος, ὥστε ἡ κυρία Μασσαί, ἡ ὁποία τὸ παρετήρησεν ἰδιαίτερος, δὲν ἐκρατήθη καὶ εἶπε:

— Κύριε πλοίαρχε, νὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ σας ὑπενημιώσω πόσον ὑπέφερα, χωρισμένη τὸσον καιρὸν ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου καὶ ἀπὸ τὰ παῖδιά μου... Εἶμπορῶ νὰ τους ἀφήσω νὰ ἀναχωρήσων μαζί σας χωρὶς φόβον; Ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὁποία σας καλεῖ εἰς Πρετωρίαν, μήπως παρουσιάζει κανένα κίνδυνον; δι' αὐτοῦ καὶ διὰ

σας;

— Ὁχι, ὄχι, ἡσυχάσατε, κυρία Μασσαί. Δὲν ζητῶ, παρὰ μίαν θέσιν εἰς τὸ ἀμάξι των Μόλις φθάσωμεν εἰς τὴν Πρετωρίαν, θὰ τους ἀποχαιρετήσω καί... ἠσυχοληθῶ μόνος μου μετὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τὴν ἐκεῖ παρουσίαν μου.

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός. Πάλιν ἐγένετο ἐντὸς του. Ἦθελε κάτι νὰ εἶπῃ, καὶ ἐδίσταζεν... Ἐπὶ τέλους:

— Κυρία Μασσαί, ἀνεκράξεν, ἔχετε προαισθήματα ἀνεξήγητα... Δὲν θέλω νὰ σας τὸ κρύψω... ναί, πηγαίνω εἰς τὴν Πρετωρίαν, διότι ἐλπίζω νὰ εὖρω ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πρὸ καιροῦ καταζητῶ... τὸν ἄτιμον πλοίαρχον Λύκον!

— Ἀκόμη κυνηγᾶτε αὐτὸ τὸ φάντασμα; εἶπεν ἀκούσιως ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁχι, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ πλοίαρχος· κυνηγῶ τὴν πραγματικότητα, καὶ ἐλπίζω ἐντὸς ὀλίγου νὰ τὴν συλλάβω!

[Ἐπειτα καὶ τέλος.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄνευσε τὴν συνδρομὴν των, καθὼς καὶ οἱ νέοι ἐγγαφησόμενοι συνδρομηταὶ μετὰ τῆς 8 Ιανουαρίου 1900 τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Ἀφρικῶν, ἀξίας 700 δραχμῶν τὰ ὁποῖα θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρον εἰς 100 συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν τοὺς φίλους μας νὰ σπεύσων ἐνωρὶς νὰ ἀνευσε τὴν συνδρομὴν των, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, δυσκολεύει πολὺ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξὺ Μιμῆ καὶ Τάχης: — Ποῖος λέγεται χήρσις; — Ὁ ἀνδρὸς τῆς χήρσις. Ἐστὴν ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Μολυβδίνων Στρατιωτικῶν

Ὁ καθηγητὴς ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τὸν Κουριοκεφαλῆκην:

— Γιατί μένει πῶς, ἐπὶ μαθήματα; — Ἀπὸ σέβας, κύριε καθηγητά. Ἐστὴν ὑπὸ τὸν Θεογένους

Ὁ Τότς ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του: — Ἀλήθεια, κμμμ, ἡγιατὰ ἦταν παντρεμένη; Ἐστὴν ὑπὸ τὸν Πιηνοῦ τῆς Ερρίκου

Συνδρομηταὶ διὰ τὸ Μέγα Λεξικὸν Κωνσταντινίδου, ἐγγράφονται καὶ διὰ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΑΧΟΥ Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1899 ΠΑΡΗΣ

ΟΠΩΣ γίνετα κατ' ἔτος, τὰ φυλλάδια τῶν δύο ὑπολειπομένων Σαββάτων, (18 καὶ 25 Δεκεμβρίου) θὰ ἐκδοθῶν ὀμοῦ εἰς ἕν διπλοῦν, ἡ μᾶλλον τριπλοῦν φυλλάδιον, ἐξ 24 σελίδων, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ:

Τ' ἀποτελέσματα τῆς Ἐνάτης Κυριακῆς. Τὸ τέλος τῶν Χρυσωρυχῶν τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ τέλος τῶν Περιπετειῶν τοῦ Ρογῆρον. Τὴν γεωγραφικὴν ἐπιθεώρησιν Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου.

Τὸς τίτλους τοῦ τόμου μετὰ τὸν Πίνακα τῶν περιεχομένων.

Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα. Διὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους καὶ τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῇ τὴν μεθεπομένην τετάρτην (22 Δεκεμβρίου) συμπληροῦνται ὁ τόμος τοῦ 1899 καὶ χρυσωδεύεται, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δῶρον τοῦ Νέου ἔτους.

Οἱ ἀγαπητοὶ μου φίλοι ἐλπίζω νὰ συγχωρήσων τὴν ἐξῆς μικρὰν ἔλλειψιν: Ἡ Κυριακὴ ἡ ὁποία ἔπρεπε, κατὰ τὸ σύνθημα, νὰποτελεῖ ἰδιαίτερον δεκαεξαεπίδιον φυλλάδιον μὲς ἐβδομάδος, περιλαμβανέται τώρα εἰς τὰ ἡνωμένα φυλλάδια δύο ἐβδομάδων. Δυστυχῶς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορετικῶς. Ὁ καιρὸς ἐπιπέγει, καὶ ὁ τόμος πρέπει νὰ εἶνε ἔτοιμος πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Νέου ἔτους, διότι οἱ βιβλιοπῶλαι τοῦ Ἑσπερικοῦ καὶ τοῦ Ἑξωτερικοῦ περιμένουν ἀντίτυπα χρυσώδετα, διὰ νὰ τα πωλήσων ὡς δῶρα Πρωτοχρονιάτικα. Ἄν λοιπὸν ἦθελα νὰ ἐκδώσω ἰδιαίτερον διπλοῦν φυλλάδιον διὰ τὴν Κυριακὴν, ἡ συμπλήρωσις τοῦ τόμου θὰ ἐβάρυνε, καὶ οὕτω πολλὰ παιδιὰ θὰ ἔστεροῦντο τῆς εὐχαριστήσεως νὰ λάβων ὡς δῶρον παρὰ τῶν συγγενῶν των ἐγκαίρως τὸν τελευταῖον τόμον τῆς Διαπλάσεως χρυσώδετος. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐλπίζω εἰς τὸ παραβλέψετε τὴν ἔλλειψιν, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε, ἔχομεν καιρὸν νὰ ἀναπληρώσωμεν τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

ΤΟ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΤΟΥ 1900

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα οἱ φίλοι μου ὀμοῦ θὰ λάβουν ἰδιαίτερος τὰς Ἀγγελίας τοῦ 1900, συνοδευόμενα; καὶ ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν μου περὶ τοῦ Ἑσπαδάματος. Εἶμαι βεβαία εἰς τὸ σπεύσων νὰ μου ἀπαντήσων ἐμπράκτως μετὰ τῆς μεγαλητέρας προθυμίας, καὶ εἰς τὸ ἐρευνῶν Ἑσπαδάματα, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ πραγματοποιη-

